

Predikan på Apostladagen 2018-07-01 i S:t Tomas kyrka

Luk. 5:1-11

En gång när Jesus stod vid Gennesaretsjön och folket trängde på för att höra Guds ord fick han se två båtar ligga vid stranden; fiskarna hade gått ur för att skölja näten. Han steg i den ena båten, som tillhörde Simon, och bad honom att ro ut ett litet stycke. Sedan satte han sig ner och undervisade folket från båten. När han hade slutat tala sade han till Simon: "Ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där." Simon svarade: "Mästare, vi har hållit på hela natten utan att få något. Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten." Och de gjorde så och drog ihop en väldig mängd fisk. Näten var nära att brista, och de vinkade åt sina kamrater i den andra båten att komma och hjälpa till. De kom, och man fick så mycket fisk i båda båtarna att de höll på att sjunka. Då kastade sig Simon Petrus ner vid Jesu knän och sade: "Lämna mig, herre, jag är en syndare." Ty han och de som var med honom greps av bävan när de såg all fisken de hade fångat – likaså Jakob och Johannes, Sebedaios söner, som hörde till samma fiskelag som Simon. Men Jesus sade till Simon: "Var inte rädd. Från denna stund skall du fånga människor." Då rodde de i land, lämnade allt och följde honom.

-Så lyder det heliga evangeliet-Lovad vare du Kristus

Vi lever i sommartider och i semestertider. För egen del går jag på semester efter denna gudstjänst. Ett tag, i min oerhörda längtan efter semester, frestades jag att skriva en osedvanligt kort predikan. Men också den frestelsen lyckades jag övervinna.

Det finns olika bilder för semester och ledighet och en fin och ganska vanlig sådan är väl bilden av att sitta med ett grässtrå i munnen och ett metspö i handen på en brygga och dingla med benen och bara fara i väg med tankarna så man knappt märker när det rycker till i flötet. *Oj, det nappar* och så försvinner tankarna som farit iväg och det blir fullt fokus på metspöt och den eventuella fångsten. *Nä, det blev inget* och snart återvänder lugnet med dinglande ben och tankar som far.

Och så rycker det igen och det är en fin abborre, så pass stor att det är lönt att ta upp den. Kanske tillagas den över öppen eld och serveras med en bit bröd och lite grönsaker.

Det är semester det, ledighet!

Min relation till fiske är inte den jag just beskrev utan de få gånger jag har fiskat minns jag antingen att det var alldeles för mycket mygg eller så minns jag en gnagande oro att det skulle nappa... vad skulle jag göra då?

Simon Petrus, Jakob och Johannes hade inte heller den semesterdrömska relationen till fiske. Tvärtom så var det arbete, arbete och återigen arbete. Vad de gjorde på en eventuell semester vet vi inget om.

De bilder som Bibelns berättelser återger landar mycket olika hos oss. Vissa berättelser saknar nästan helt igenkänning. På sätt och vis är det så för mig med dagens text. Och då inte i första hand för det här med mitt bristande intresse och min bristande erfarenhet av fiske utan snarare för den sista raden i berättelsen; *Då rodde de iland, lämnade allt och följde honom.*

Det finns en skrämmande känsla i det där och jag blir nästan lite upprörd, vad är det för oansvarighet som ryms i detta beteende. Hur skulle det se ut om vi valde att följa detta beteende? Finns det någon rimlighet i ett sådant beteende, är den typen av kallelse och upplevelse något vi ska vara beredda på? För mig är det något att vara rädd för.

Tänk att du kommer hem från jobbet en dag, som du brukar vid halvsex-tiden, men istället för att sätta igång med middan eller ta dig till träningen, schackklubben, skjutsa till än det ena än det andra eller bara lägga dig och vila så säger du till de där hemma; mamma, pappa, syskon, flickvän, pojkvän, fru, man:

-Nu drar jag

Förvånat svarar någon inne från lägenheten

-Vart ska du, du kom ju just hem?

-Jag ska ut och fånga människor för Kristus.

-Vad sa du att du skulle sa du att du skulle, sa du?

- Jo, Jag känner en stark inre kallelse och det är Jesus som har kallat mig och uppmanat mig att "lämna allt och följa honom"

-Men vänta nu... vem ska skjutsa Kalle till scouterna och vi skulle ju betala räkningarna ikväll och i morgon ska vi ju hälsa på din mamma... du är väl tillbaka då?

-Nej, det tror jag inte, nu är det ingen som vet vad som händer, Hej!

Så går det väl inte till. Och ändå är det ju precis något sådant vi uppmuntras till i dagens evangelieberättelse. För mig är det så att jag både p.g.a. mitt ointresse för fiske och mina djupa tvivel till den här sortens blindade hängivenhet och oansvariga beteende gärna lämnar

berättelsen därhän och ser på den som just en berättelse från en annan tid.

Men frågan på Apostladagen finns kvar i alla fall. På vilket sätt förhåller vi oss till uppmaningen *Sänd mig*? Är vi beredda att formulera den och vad betyder den i så fall? Visst vi skulle kunna komma ifrån den personliga frågan om vi höll oss till det historiska anslaget för Apostladagen nämligen Paulus och/eller Petrus, och eftersom dagens evangelium berättar om Simon Petrus så vore det rimligast att hålla sig till honom, men det är lite märkligt att förhålla sig till och predika om en sådan gestalt och tro att det ska kunna ha med oss att göra... för det är väl ändå det som är predikans syfte; att det ska relatera till våra liv, styrka våra liv, förvirra, ingjuta hopp, beröra, roa och oroa... men det är oss och våra liv i relation till Gud och andra det ska handla om.

Så låt oss ta oss tillbaka till funderingen på om och på vilket sätt kallelseorden *Sänd mig* är begripliga och angelägna. Och precis när detta är sagt hör jag en röst inom mig som säger: *Och det tänker du fördjupa just nu, mitt i sommaren med värmen och det fina vädret och när semester och efterlängtat och välbehövlig ledighet är igång eller hägrar?"*

Det är inte utan att jag känner ett visst motstånd, hos mig själv och kanske också hos er.

Men det kanske inte bara är sommar, semester och ledighet som gör att vi känner ett motstånd, vill vi inte följa Jesus?

Eller kan det vara så att vi har en felaktig och nedärvd bild av vad det innebär? Det höjs många röster för att kyrkan måste bli tydligare, det måste vara skillnad på det som är

kristet och annat, det måste märkas att vi har tagit emot evangeliet, Jesus, frälsningen osv. Det ska vara mer svart eller vitt.

Den synen på att vara kristen har jag lämnat bakom mig och jag har i mitt arbete som pastor sett att den synen på vad det är att vara kristen ofta blir individualiserande och jämförande och då försvinner den kanske viktigaste innersidan av tron; Nåden.

Jag minns ett samtal med en ung kvinna när jag arbetade som pastor i Uppsala, hon var i 19-årsåldern. Hon kallade sig inte kristen och sa att om skulle hon göra det så skulle det va på riktigt och inte så där halvdant som hon tyckte att hennes föräldrar, jag och många andra förhöll sig till tron. Och samtidigt sa hon att så hängiven skulle hon aldrig vare sig vilja eller kunna bli.

Det kallar jag att ha både hängslen och livrem; Ska jag bli kristen så ska det va fullt ut och fullt ut tycker jag inte att det ska vara.

Samtalet förde vi någon gång runt 1997. I januari 2017 dog hennes pappa alldeles för tidigt, något år tidigare hade hon gått igenom en skilsmässa. Hon hade två små barn och vi möttes på en mycket nära och gemensam väns begravning, som jag höll i. En vecka efter det ringde hon och undrade om vi kunde prata. Vi träffades några gånger och förde fina uppriktiga samtal om livet, döden, tro och tvivel. Det var som om de frön som såddes i slutet av 1990-talet hade tagit sin tid och näringen från livets olika erfarenheter hade gött tankarna och en tro hade vuxit fram.

Jag vill tro att kyrkan och vi som arbetar i den, här i S:t Tomas och i Västerorts kyrkan och så vidare, på en mängd olika sätt sår frön och dessa frön tar rot om det vi gjort har skett i uppriktighet och utifrån ett ömsesidigt förtroende. Att pådyvla någon tro, eller avkräva någon en bekännelse har aldrig gett näring till tron.

För att människor ska komma till tro behövs förtroenden. Att våga lita på någon, att våga lita på att saker och ting sker i sin takt. Att våga luta sig emot att utvecklingen kan vara så olika och att den tar den tid den tar. Det enda vi behöver tänka på är vår uppriktighet och vårt förtroendefulla bemötande.

Och detta gäller ju långt ifrån bara kyrkan och förmedlandet av tro, det gäller ju alla våra relationer och hela livet.

Tilliten mellan Gud och människa kan formuleras som i texten vi läste. Jesus säger till Simon Petrus *Ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där.* Simon svarade: *"Mästare, vi har hållit på hela natten utan att få något. Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten.*

Mötet med Jesus Kristus, relationen till allt och allas Gud kan få springa ur ett förtroende som ger tillit.. *Eftersom du säger det.*

Som vi sjöng tidigare i gudstjänsten:

Blott i det öppna har du en möjlighet. Låser du om dig kvävs och förtvinar du. Ut i det fria skall du med Herren gå. Kraften fullkomnas mitt i din svaghet då.

Leva i världen omvänd till verklighet, vänd mot Guds framtid, följ av hans trofasthet. Mörkret du möter aldrig i ensamhet. Blott i det öppna ligger din möjlighet.

Amen

